

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 13ης Σεπτεμβρίου 2013*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας — Δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων — Περιορισμοί εισόδου στο έδαφος της Ένωσης και διελεύσεως από αυτό — Δικαιώματα άμυνας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Θεμελιώδη δικαιώματα»

Στην υπόθεση T-383/11,

Eyad Makhlouf, κάτοικος Δαμασκού (Συρία), εκπροσωπούμενος αρχικώς από τους P. Grollet και G. Karouni, στη συνέχεια, από τους G. Karouni και C. Rygaert, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον G. Étienne και τη R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τον F. Castillo de la Torre και τη S. Pardo Quintillán,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως κατά της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/302/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Μαΐου 2011, για την εφαρμογή της απόφασης 2011/273/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 136, σ. 91), της αποφάσεως 2011/782/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας [και για την κατάργηση της απόφασης 2011/273/ΚΕΠΠΑ] (ΕΕ L 319, σ. 56), και της αποφάσεως 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και για την κατάργηση της απόφασης 2011/782 (ΕΕ L 330, σ. 21), καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τον προσφεύγοντα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, S. Soldevila Fragoso (εισηγητή) και G. Berardis, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων, Eyad Makhlouf, είναι αξιωματικός συριακής ιθαγενείας, με τον βαθμό του αντισυνταγματάρχη.
- 2 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καταδικάζοντας σθεναρά τη βίαιη καταστολή των ειρηνικών διαδηλώσεων σε διάφορα μέρη σε ολόκληρη τη Συρία και απευθύνοντας έκκληση στις συριακές αρχές να μην καταφεύγουν στη βία, εξέδωσε, στις 9 Μαΐου 2011, την απόφαση 2011/273/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ L 121, σ. 11). Λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας της καταστάσεως, το Συμβούλιο επέβαλε απαγόρευση πωλήσεως όπλων, απαγόρευση εξαγωγών εξοπλισμού ικανού να χρησιμοποιηθεί για εσωτερική καταστολή, περιορισμούς εισόδου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή εις βάρος του αμάχου πληθυσμού στη Συρία.
- 3 Τα ονόματα των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή εις βάρος του αμάχου πληθυσμού στη Συρία, καθώς και τα ονόματα ή οι επωνυμίες των φυσικών ή νομικών προσώπων και των οντοτήτων που συνδέονται με αυτά παρατίθενται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/273. Κατά το άρθρο 5 της αποφάσεως αυτής, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους ή του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, μπορεί να τροποποιεί το εν λόγω παράρτημα. Το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα αυτό.
- 4 Με την εκτελεστική απόφαση 2011/302/ΚΕΠΠΑ, της 23ης Μαΐου 2011, για την εφαρμογή της απόφασης 2011/273 (ΕΕ L 136, σ. 91), το Συμβούλιο τροποποίησε την απόφαση 2011/273 προκειμένου, ιδίως, να επιβάλει τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα και σε άλλα πρόσωπα και οντότητες των οποίων τα ονόματα και οι επωνυμίες προστέθηκαν στον κατάλογο του παραρτήματος, το οποίο αντικατέστησε το παράρτημα της προγενέστερης αποφάσεως. Το όνομα του προσφεύγοντος περιελήφθη στον κατάλογο αυτόν, στον οποίο αναγράφονται, μεταξύ άλλων, η ημερομηνία εγγραφής του στον επίμαχο κατάλογο, εν προκειμένω «23.05.2011», η ημερομηνία γεννήσεώς του, ο αριθμός διαβατηρίου του, καθώς και η αιτιολογία «Αδελφός του Rami Makhlouf και αξιωματικός της GID [(διευθύνσεως γενικών πληροφοριών)], ενεχόμενος στα κατασταλτικά μέτρα κατά του πληθυσμού».
- 5 Στις 24 Μαΐου 2011, το Συμβούλιο δημοσίευσε ανακοίνωση προς τα πρόσωπα έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/273 και στον κανονισμό (ΕΕ) 442/2011 του Συμβουλίου σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας (ΕΕ C 153, σ. 8).
- 6 Με την απόφαση 2011/522/ΚΕΠΠΑ, της 2ας Σεπτεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/273 (ΕΕ L 228, σ. 16), το Συμβούλιο προέβλεψε ότι το πεδίο εφαρμογής της, περιλαμβανομένου του παραρτήματος, έπρεπε επίσης να καλύπτει τα «[πρόσωπα] που επωφελούνται των πολιτικών του καθεστώτος ή το υποστηρίζουν, καθώς και [τα πρόσωπα] που συνδέοντ[αν] με αυτούς, όπως κατονομάζοντ[αν] στο παράρτημα».
- 7 Με την απόφαση 2011/782/ΚΕΠΠΑ, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας [και για την κατάργηση της απόφασης 2011/273/ΚΕΠΠΑ] (ΕΕ L 319, σ. 56), το Συμβούλιο έκρινε ότι, λόγω της σοβαρότητας της καταστάσεως στη Συρία, ήταν αναγκαία η επιβολή πρόσθετων

περιοριστικών μέτρων. Χάριν σαφήνειας τα μέτρα που επέβαλε η απόφαση 2011/273 και τα πρόσθετα μέτρα συγκεντρώθηκαν σε μια ενιαία νομική πράξη. Το όνομα του προσφεύγοντος αναγράφεται στον στίχο 20 του πίνακα του παραρτήματος I της αποφάσεως 2011/782, με τα ίδια στοιχεία και τις ίδιες αιτιολογίες που αναγράφονταν στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/273.

- 8 Με την απόφαση 2012/739/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 29ης Νοεμβρίου 2012, για περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και για την κατάργηση της απόφασης 2011/782 (ΕΕ L 330, σ. 21), τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα συγκεντρώθηκαν σε μια ενιαία νομική πράξη. Το όνομα του προσφεύγοντος αναγράφεται στον στίχο 19 του πίνακα του παραρτήματος I της αποφάσεως 2012/739, με τα ίδια στοιχεία και τις ίδιες αιτιολογίες που αναγράφονταν στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/273.
- 9 Στις 30 Νοεμβρίου 2012, το Συμβούλιο δημοσίευσε ανακοίνωση υπ' όψιν των προσώπων και οντοτήτων κατά των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2012/739 και τον κανονισμό (ΕΕ) 36/2012 του Συμβουλίου, όπως εφαρμόζονται με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1117/2012 του Συμβουλίου, σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Συρία (ΕΕ C 370, σ. 6).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Ιουλίου 2011, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως κατά της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/302.
- 11 Με διάταξη του προέδρου του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Ιανουαρίου 2012, έγινε δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής υπέρ του Συμβουλίου, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Οκτωβρίου 2011.
- 12 Με παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Ιανουαρίου 2012, ο προσφεύγων προσάρμοσε τα αιτήματά του, ζητώντας την ακύρωση και της αποφάσεως 2011/782. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Απριλίου 2012, το Συμβούλιο δήλωσε ότι έλαβε γνώση του αιτήματος του προσφεύγοντος.
- 13 Με παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Ιανουαρίου 2013, ο προσφεύγων προσάρμοσε τα αιτήματά του, ζητώντας την ακύρωση και της αποφάσεως 2012/739, αναγνωρίζοντας συγχρόνως ότι η προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2011/782 είχε καταστεί άνευ αντικειμένου. Με τις παρατηρήσεις του επί του υπομνήματος περί προσαρμογής των αιτημάτων που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Φεβρουαρίου 2013, το Συμβούλιο δήλωσε ότι έλαβε γνώση του αιτήματος του προσφεύγοντος.
- 14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 15 Ο προσφεύγων και το Συμβούλιο αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Φεβρουαρίου 2013. Η Επιτροπή δεν παρέστη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 16 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει την εκτελεστική απόφαση 2011/302 και την απόφαση 2012/739·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

- 17 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.
- 18 Η Επιτροπή συντάσσεται με τα αιτήματα του Συμβουλίου.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού του αιτήματος προσαρμογής των αιτημάτων του προσφεύγοντος

- 19 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 4 έως 9 ανωτέρω, από της ασκήσεως της προσφυγής, η απόφαση 2011/273, όπως τροποποιήθηκε ιδίως με την εκτελεστική απόφαση 2011/302, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με την απόφαση 2011/782, η οποία με τη σειρά της καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με την απόφαση 2012/739. Ο προσφεύγων ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματά του ώστε να βάλλουν και κατά των δύο τελευταίων αποφάσεων, παραιτούμενος στη συνέχεια από την προσβολή της απόφασης 2011/782. Το Συμβούλιο δεν αντιτάχθηκε στην προσαρμογή των αιτημάτων του προσφεύγοντος.
- 20 Υπενθυμίζεται ότι όταν μια απόφαση ή ένας κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την οικονομία της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού θεσμικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ασκηθείσα προσφυγή κατά ορισμένης πράξεως, να προσαρμόζει την προσβαλλόμενη πράξη ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να διευρύνει τα αρχικά αιτήματα και τους αρχικούς ισχυρισμούς του ώστε να αφορούν και τη μεταγενέστερη πράξη ή να προβάλλει συμπληρωματικά αιτήματα και ισχυρισμούς κατά της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 21 Συνεπώς, πρέπει να κριθούν παραδεκτά τα αιτήματα που στρέφονται κατά της απόφασης 2012/739, τα οποία κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Ιανουαρίου 2013, δηλαδή οπωσδήποτε εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής.

Επί της ουσίας

- 22 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει κατ' ουσίαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως, αφορώντες, ο πρώτος, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για αποτελεσματική δικαστική προστασία, ο δεύτερος, παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, ο τρίτος, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και, ο τέταρτος, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αφορώντος προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για αποτελεσματική δικαστική προστασία

- 23 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι του επιβλήθηκαν κυρώσεις χωρίς προηγουμένως να έχει εκθέσει την άποψή του, χωρίς να του έχει παρασχεθεί η ευκαιρία να αμυνθεί και χωρίς να έχει λάβει γνώση των στοιχείων βάσει των οποίων ελήφθησαν τα επίμαχα μέτρα, δεδομένου ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωσή του να του γνωστοποιήσει την απόφασή του, περιλαμβανομένων των λόγων για την εγγραφή του στους επιμάχους καταλόγους, είτε απευθείας, διότι δεν ήταν δυνατό να μη γνωρίζει τη διεύθυνσή του, είτε δημοσιεύοντας ανακοίνωση και παρέχοντάς του συγκεκριμένη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.
- 24 Κατά τον προσφεύγοντα, στο πλαίσιο αποφάσεων που θεσπίζουν περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών προσώπων, η οικεία αρχή της Ένωσης οφείλει να γνωστοποιεί τους λόγους λήψεως των μέτρων αυτών στο θιγόμενο πρόσωπο ή οντότητα, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως της απόφασεως περί εγγραφής των εν λόγω προσώπων σε κατάλογο είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη της απόφασεως αυτής, ώστε να παρασχεθεί στους αποδέκτες η δυνατότητα να ασκήσουν, εμπροθέσμως, το δικαίωμά τους προσφυγής.
- 25 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, αν υπήρχε η εκτίμηση ότι η λεπτομερής δημοσίευση των αιτιάσεων εις βάρος του θα αντέβαινε, ενδεχομένως, σε επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος αφορώντες την ασφάλεια της Ένωσης και των κρατών μελών της ή τις διεθνείς σχέσεις τους, η ειδική και συγκεκριμένη αιτιολογία της αποφάσεως έπρεπε να περιβληθεί τον προσήκοντα τύπο και να του γνωστοποιηθεί με κάθε κατάλληλο μέσο. Από κανένα, όμως, στοιχείο δεν προκύπτει ότι εν προκειμένω η δημοσίευση αυτή θα αντέβαινε σε τέτοιου είδους επιτακτικούς λόγους.
- 26 Επιπλέον, δεδομένου ότι στις προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν εκτίθενται οι ειδικοί και συγκεκριμένοι λόγοι που τις δικαιολογούν, ο προσφεύγων ωσαύτως δεν είναι σε θέση να αμυνθεί αποτελεσματικά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 27 Το Συμβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος.
- 28 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, λόγω της συντηρητικής φύσεως και του σκοπού των μέτρων δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων, η λήψη των μέτρων αυτών δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προηγούμενης ακροάσεως των θιγόμενων προσώπων, διότι άλλως ενδέχεται να διακυβευθεί η αποτελεσματικότητα των εν λόγω μέτρων και, συνεπώς, ο επιδιωκόμενος από την Ένωση σκοπός.
- 29 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η εκτελεστική απόφαση 2011/302 δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την ανακοίνωση προς τα πρόσωπα έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα, η οποία δημοσιεύθηκε, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, στην *Επίσημη Εφημερίδα* (ΕΕ 2011, C 153, σ. 8). Το Συμβούλιο προσθέτει ότι δεν ήταν σε θέση να προβεί στην ατομική κοινοποίηση των προσβαλλομένων αποφάσεων στον προσφεύγοντα, δεδομένου ότι δεν διέθετε τα προσωπικά του στοιχεία.
- 30 Όσον αφορά την άσκηση των διοικητικών και ενδίκων προσφυγών τις οποίες έχει στη διάθεσή του ο προσφεύγων, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε αίτηση επανεξετάσεως του μέτρου που ελήφθη εις βάρος του ούτε ζήτησε να του γνωστοποιηθούν τα στοιχεία στα οποία στηρίζεται η αιτιολογία της αποφάσεως που εκδόθηκε κατ' αυτού.
- 31 Υπενθυμίζεται ότι το θεμελιώδες δικαίωμα στον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διάρκεια διαδικασίας που προηγείται της εκδόσεως περιοριστικού μέτρου κατοχυρώνεται ρητώς στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389), στον οποίο το άρθρο 6, παράγραφος 1, ΣΕΕ αναγνωρίζει το ίδιο νομικό κύρος με

τις Συνθήκες (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-27/09 P, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, Συλλογή 2011, σ. I-13427, σκέψη 66).

- 32 Υπενθυμίζεται επίσης ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, η οποία απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει καθιερωθεί με τα άρθρα 6 και 13 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, υπογραφείσα στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, η δε αρχή αυτή έχει εξάλλου επιβεβαιωθεί με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2007, C-432/05, Unibet, Συλλογή 2007, σ. I-2271, σκέψη 37, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-6351, σκέψη 335, στο εξής: απόφαση Kadi).
- 33 Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη της πάγιας νομολογίας, πρέπει να συναχθεί εν προκειμένω το συμπέρασμα ότι η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου, η οποία πρέπει ιδίως να αφορά τη νομιμότητα των λόγων στους οποίους στηρίζεται, εν προκειμένω, η αναγραφή του ονόματος προσώπου ή της επωνυμίας οντότητας στον κατάλογο του παραρτήματος των προσβαλλομένων αποφάσεων, με αποτέλεσμα την επιβολή, επ' αυτών των αποδεκτών, ενός συνόλου περιοριστικών μέτρων, συνεπάγεται ότι η οικεία αρχή της Ένωσης οφείλει να γνωστοποιήσει τους λόγους αυτούς στο θιγόμενο πρόσωπο ή οντότητα, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως περί της αναγραφής αυτής είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη της εν λόγω αποφάσεως, ώστε να παρασχεθεί στους αποδέκτες αυτούς η δυνατότητα να ασκήσουν, εμπροθέσμως, το δικαίωμά τους προσφυγής (βλ. απόφαση Kadi, σκέψη 336 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 34 Η τήρηση της υποχρεώσεως αυτής γνωστοποίησησεως των ανωτέρω λόγων είναι, πράγματι, αναγκαία προκειμένου να παρασχεθεί στους αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσουν, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 1987, 222/86, Heylens κ.λπ., Συλλογή 1986, σ. 4097, σκέψη 15), αλλά και προκειμένου να παρασχεθεί στον δικαστή αυτόν η δυνατότητα πλήρους ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της επίμαχης πράξεως της Ένωσης, όπως επιβάλλει η Συνθήκη (απόφαση Kadi, σκέψη 337).
- 35 Το άρθρο 5 της αποφάσεως 2011/273 ορίζει ότι το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του στο οικείο πρόσωπο, μαζί με τους λόγους για την εγγραφή του στον κατάλογο, είτε απευθείας, εάν η διεύθυνσή του είναι γνωστή, είτε με τη δημοσίευση σχετικής ανακοινώσεως, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις. Επιπλέον, οι διατάξεις αυτές προβλέπουν ότι, εφόσον υποβληθούν παρατηρήσεις ή προσκομισθούν νέα ουσιώδη στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει συναφώς το οικείο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό. Τέλος, ο κατάλογος του παραρτήματος της εν λόγω αποφάσεως εξετάζεται κατά τακτά διαστήματα και τουλάχιστον κάθε δώδεκα μήνες. Οι διατάξεις αυτές είναι, κατ' αρχήν, σύμφωνες προς τις επιταγές της νομολογίας.
- 36 Εν προκειμένω, κατόπιν της εκδόσεως της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/302, δημοσιεύθηκε ανακοίνωση στην Επίσημη Εφημερίδα ήδη στις 24 Μαΐου 2011, παρέχοντας κατά τον τρόπο αυτόν τη δυνατότητα στον προσφεύγοντα να υποβάλει παρατηρήσεις στο Συμβούλιο.
- 37 Το γεγονός ότι η ανακοίνωση αυτή δημοσιεύθηκε μετά την πρώτη εγγραφή του προσφεύγοντος στον κατάλογο των προσώπων εις βάρος των οποίων λαμβάνονται τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα δεν μπορεί να κριθεί αφ' εαυτού ως προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

- 38 Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία, όσον αφορά τα δικαιώματα άμυνας και, ιδίως, το δικαίωμα ακροάσεως, προκειμένου περί περιοριστικών μέτρων, δεν μπορεί να απαιτηθεί από τις αρχές της Ένωσης η γνωστοποίηση των λόγων αυτών πριν από την αρχική εγγραφή ενός προσώπου ή μιας οντότητας στον κατάλογο για την επιβολή περιοριστικών μέτρων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi, σκέψη 338).
- 39 Πράγματι, μια τέτοια εκ των προτέρων γνωστοποίηση θα διακύβευε την αποτελεσματικότητα των μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων που επιβάλλουν οι αποφάσεις αυτές (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi, σκέψη 339).
- 40 Προς επίτευξη του επιδιωκόμενου με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις σκοπού, τέτοια μέτρα πρέπει, ως εκ της φύσεώς τους, να επιβάλλονται αιφνιδιαστικώς και, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, να εφαρμόζονται αμέσως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 2007, C-117/06, Möllendorf και Möllendorf-Niehuus, Συλλογή 2007, σ. I-8361, σκέψη 63, και απόφαση Kadi, σκέψη 340).
- 41 Για λόγους που αφορούν επίσης τον σκοπό που επιδιώκεται με την εκτελεστική απόφαση 2011/302, με την οποία ανεγράφη το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/273, και την αποτελεσματικότητα των μέτρων που αυτή προβλέπει, οι αρχές της Ένωσης δεν είχαν, ωσαύτως, την υποχρέωση να ακούσουν τον προσφεύγοντα πριν από την αρχική αναγραφή του ονόματός του στον κατάλογο του παραρτήματος (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi, σκέψη 341).
- 42 Εντούτοις, στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως 2012/739, η οποία αποτελεί μεταγενέστερη απόφαση διατηρούσα το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο με τα ονόματα των προσώπων εις βάρος των οποίων λαμβάνονται τα περιοριστικά μέτρα, δεν μπορεί να γίνει λυσιτελής επίκληση του επιχειρήματος περί του στοιχείου αιφνιδιασμού των εν λόγω μέτρων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, προμνησθείσα, σκέψη 62).
- 43 Πάντως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα απόφαση Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, το Δικαστήριο έκρινε ότι το δικαίωμα αυτό προηγούμενης ακροάσεως έπρεπε να διασφαλισθεί διότι το Συμβούλιο έλαβε υπόψη νέα στοιχεία εις βάρος της οργανώσεως της οποίας η επωνυμία διατηρήθηκε στον επίμαχο κατάλογο.
- 44 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, όταν το όνομα του προσφεύγοντος διατηρήθηκε στον επίμαχο κατάλογο, το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη του κανένα νέο στοιχείο, δηλαδή στοιχείο το οποίο να μην του έχει ήδη γνωστοποιηθεί κατόπιν της αρχικής εγγραφής του.
- 45 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2011/273, «[ε]φόσον υποβάλλονται παρατηρήσεις ή προσκομίζονται νέα ουσιαστικά στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή οντότητα αναλόγως». Συνεπώς, ο προσφεύγων δύναται, ανά πάσα στιγμή, με δική του πρωτοβουλία, να τύχει ακροάσεως από το Συμβούλιο, χωρίς να κληθεί ρητώς προς τούτο πριν από την έκδοση κάθε μεταγενέστερης αποφάσεως, ελλείψει νέων στοιχείων που λαμβάνονται υπόψη εις βάρος του.
- 46 Επιπλέον, το Συμβούλιο προέβη στη δημοσίευση ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα της 30ής Νοεμβρίου 2012, δηλαδή την επομένη της δημοσιεύσεως της αποφάσεως 2012/739. Κατά συνέπεια, υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα επί πλείονες μήνες να αμφισβητήσει τα στοιχεία που δικαιολογούν την αναγραφή και τη διατήρηση του ονόματός του στον κατάλογο των προσώπων εις βάρος των οποίων λαμβάνονται περιοριστικά μέτρα, δεν αποδεικνύεται καμία προσβολή του δικαιώματός του ακροάσεως.

- 47 Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος περί της ελλείψεως ατομικής κοινοποίησεως των αποφάσεων, επισημαίνεται ότι το άρθρο 27, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2012/739 επιβάλλει την άμεση και ατομική κοινοποίηση της αποφάσεως όταν η διεύθυνση του προσώπου εις βάρος του οποίου λαμβάνονται τα περιοριστικά μέτρα είναι γνωστή.
- 48 Κατά πάγια νομολογία, μολονότι η ατομική κοινοποίηση τέτοιου είδους αποφάσεων είναι, κατ' αρχήν, αναγκαία, δεδομένου ότι απλώς και μόνον η ανακοίνωση στην Επίσημη Εφημερίδα δεν αρκεί, συντρέχει παρά ταύτα λόγος να εξετάζει ο δικαστής, σε κάθε υπόθεση, αν το γεγονός ότι οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η επίδικη απόφαση δεν γνωστοποιήθηκαν ατομικώς στον προσφεύγοντα είχε ως συνέπεια να στερήσει από τον τελευταίο τη δυνατότητα να λάβει εγκαίρως γνώση της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως και να εκτιμήσει το βάσιμο του ληφθέντος εις βάρος του μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2011, C-548/09 P, Bank Mellī Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. I-11381, σκέψεις 52 έως 56).
- 49 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, στις 30 Νοεμβρίου 2012, το Συμβούλιο γνώριζε ασφαλώς τη διεύθυνση του προσφεύγοντος, καθώς και τη διεύθυνση των δικηγόρων του, δεδομένου ότι οι διευθύνσεις αυτές αναγράφονταν στο δικόγραφο της υπό κρίση προσφυγής.
- 50 Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο όφειλε να προβεί σε ατομική κοινοποίηση των λόγων που δικαιολογούσαν τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίμαχο κατάλογο, προκειμένου να του παράσχει τη δυνατότητα να αμυνθεί αποτελεσματικώς και το ταχύτερο δυνατόν. Εντούτοις, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων ήταν σε θέση να αμυνθεί αποτελεσματικώς κατά των προσβαλλομένων πράξεων κατόπιν της δημοσιεύσεώς τους στην Επίσημη Εφημερίδα, δεδομένου ότι άσκησε εμπροθέσμως προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 51 Τέλος, όσον αφορά την έλλειψη ρητής μνείας στις προσβαλλόμενες αποφάσεις της δυνατότητας «ασκήσεως αποτελεσματικής προσφυγής», υπενθυμίζεται ότι μια τέτοια προσφυγή μπορεί να ασκηθεί υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 263, τέταρτο και έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως προκύπτει από την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως. Επιπλέον, εν προκειμένω, οι ανακοινώσεις τις οποίες δημοσίευσε το Συμβούλιο προέβλεπαν ρητώς τη δυνατότητα να ζητηθεί η επανεξέταση από το Συμβούλιο και να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.
- 52 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, αφορώντος παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

- 53 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αιτιολογία πράξεως του Συμβουλίου επιβάλλουσας περιοριστικά μέτρα πρέπει να αφορά όχι μόνον τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής της πράξεως αυτής, αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της σχετικής διακριτικής του εξουσίας, ότι θα πρέπει να ληφθούν τέτοια μέτρα εις βάρος του ενδιαφερομένου.
- 54 Η αιτιολογία την οποία προβάλλει το Συμβούλιο όσον αφορά την αναγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογο των παραρτημάτων των προσβαλλομένων αποφάσεων περιορίζεται σε αόριστες και γενικές εκτιμήσεις και το Συμβούλιο παρέλειψε να εκθέσει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτίμησε, ασκώντας τη σχετική διακριτική του εξουσία, ότι έπρεπε να επιβληθούν στον προσφεύγοντα τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα.

- 55 Κατά τον προσφεύγοντα, απλώς και μόνον το επάγγελμα και οι οικογενειακοί δεσμοί του δεν αρκούν για να θεμελιώσουν την απόφαση του Συμβουλίου. Εξάλλου, όσον αφορά τους οικογενειακούς δεσμούς, στο Συμβούλιο εναπέκειτο να αποδείξει την ύπαρξη πράξεως συμμετοχής του προσφεύγοντος στις πράξεις που προσάπτονται στον συγγενή του.
- 56 Το Συμβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος.
- 57 Το Συμβούλιο κρίνει ότι ο προσφεύγων, ως αξιωματικός της διευθύνσεως γενικών πληροφοριών, είχε πλήρη γνώση του γενικού και του ειδικού πλαισίου εντός του οποίου ελήφθησαν τα εις βάρος του μέτρα, εν προκειμένω του γεγονότος ότι ο συριακός στρατός είχε εμπλακεί στην καταστολή εις βάρος των διαδηλωτών.
- 58 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι εξέθεσε ρητώς ως αιτιολογία για την εγγραφή του προσφεύγοντος στον επίμαχο κατάλογο το γεγονός ότι ανήκε στη συριακή διεύθυνση γενικών πληροφοριών και τους οικογενειακούς δεσμούς του, παρέχοντάς του έτσι τη δυνατότητα να αντιληφθεί τον λόγο για τον οποίο ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος του και να προετοιμάσει την άμυνά του.
- 59 Εξάλλου, το γεγονός ότι ο προσφεύγων ήταν επίσης αδελφός του Rami Makhlouf, εξαδέλφου του προέδρου Bashar Al Assad, αποτέλεσε έναν επιπλέον λόγο για να εγγραφεί αυτός στον επίμαχο κατάλογο.
- 60 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον θιγόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι ορθώς θεμελιωμένη ή αν πάσχει ενδεχομένως ελάττωμα, οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον εν λόγω δικαστή να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής (αποφάσεις της 2ας Οκτωβρίου 2003, C-199/99 P, Corus UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-11177, σκέψη 145, της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, C-521/09 P, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-8947, σκέψη 148, και της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-417/11 P, Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 49).
- 61 Κατά πάγια επίσης νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63, της 10ης Ιουλίου 2008, C-413/06 P, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, Συλλογή 2008, σ. I-4951, σκέψη 166, και της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-539/10 P και C-550/10 P, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, σκέψη 138).
- 62 Στο μέτρο που δεν παρέχεται στον θιγόμενο δικαίωμα ακροάσεως πριν από τη λήψη της αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων, η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι ακόμη σημαντικότερη, καθόσον αποτελεί τη μοναδική εγγύηση που του επιτρέπει, τουλάχιστον μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, να ασκήσει λυσιτελώς τα ένδικα βοηθήματα που έχει στη διάθεσή του για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως (απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, προμνησθείσα, σκέψη 51).
- 63 Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πράξεως του Συμβουλίου περί επιβολής μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων, πρέπει να εκθέτει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, ότι πρέπει να επιβληθούν τέτοια μέτρα στον ενδιαφερόμενο (απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, προμνησθείσα, σκέψη 52).

- 64 Πάντως, η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση ΑΙ-Αqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 139).
- 65 Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα (αποφάσεις του Δικαστηρίου Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, προμνησθείσα, σκέψη 63, της 22ας Ιουνίου 2004, C-42/01, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-6079, σκέψη 66, και ΑΙ-Αqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 140).
- 66 Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος εις βάρος του μέτρου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-301/96, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. I-9919, σκέψη 89, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, προμνησθείσα, σκέψεις 69 και 70, και Συμβούλιο κατά Bamba, προμνησθείσα, σκέψη 54).
- 67 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι οι τρεις πρώτες αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/273 εκθέτουν ρητώς τους γενικούς λόγους της θεσπίσεως περιοριστικών μέτρων κατά της Συρίας από την Ένωση:
- «(1) Στις 29 Απριλίου 2011, η Ευρωπαϊκή Ένωση εξέφρασε τη βαθιά ανησυχία της για την κατάσταση που εξελίσσεται στη Συρία και για την ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων και δυνάμεων ασφαλείας σε ορισμένες πόλεις της Συρίας.
- (2) Η Ένωση καταδίκασε σθεναρά τη βίαιη καταστολή, μεταξύ άλλων με τη χρήση αληθινών πυρομαχικών, ειρηνικών διαδηλώσεων σε διάφορα σημεία στη Συρία, με αποτέλεσμα τον θάνατο αρκετών διαδηλωτών, τον τραυματισμό άλλων και αυθαίρετες συλλήψεις, κάλεσε δε τις συριακές δυνάμεις ασφαλείας να συγκρατούν απλώς το πλήθος αντί να προβαίνουν σε καταστολή.
- (3) Δεδομένης της σοβαρότητας της κατάστασης, θα πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα κατά της Συρίας και κατά των προσώπων που ευθύνονται για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού στη Συρία.»

- 71 Μολονότι η αιτιολογία αυτή είναι σύντομη, συνάδει ωστόσο προς τους προπαρατεθέντες νομολογιακούς κανόνες. Συγκεκριμένα, παρέσχε στον προσφεύγοντα, μόνιμο στρατιωτικό ο οποίος κατέχει σήμερα τον βαθμό του αντισυνταγματάρχη του συριακού στρατού, τη δυνατότητα να αντιληφθεί ποιες πράξεις του προσάπτονται και να αμφισβητήσει είτε την τέλεση των πράξεων αυτών είτε τη σημασία τους.
- 72 Πράγματι, μια τέτοια αιτιολογία είναι ικανή να παράσχει στον προσφεύγοντα την ικανότητα να αμυνθεί και στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχο του νομιμότητας. Με την αιτιολογία αυτή, ο προσφεύγων ήταν σε θέση να αμφισβητήσει, επί παραδείγματι, τα καθήκοντα τα οποία υποτίθεται ότι ασκούσε και τους δεσμούς του με τον Ramī Makhlouf.
- 73 Επιπλέον, επιβάλλεται να υπογραμμισθεί ότι το ζήτημα της αιτιολογίας, η οποία συνιστά ουσιώδη τύπο, είναι αυτοτελές σε σχέση προς το ζήτημα της αποδείξεως της προβαλλόμενης συμπεριφοράς, το οποίο εμπίπτει στην ουσιαστική νομιμότητα της επίμαχης πράξεως και προϋποθέτει τον έλεγχο του υποστατού των πραγματικών περιστατικών τα οποία εκτίθενται στην πράξη αυτή καθώς και του χαρακτηρισμού των περιστατικών αυτών ως στοιχείων που δικαιολογούν την επιβολή περιοριστικών μέτρων εις βάρος του οικείου προσώπου (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 2005, C-66/02, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-10901, σκέψη 26, Bank Mellī Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 88, και Συμβούλιο κατά Bamba, προμνησθείσα, σκέψη 60).
- 74 Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, ο έλεγχος της τηρήσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο οποίος έχει ως σκοπό να εξακριβωθεί αν η αιτιολογία που εξέθεσε το Συμβούλιο στις προσβαλλόμενες αποφάσεις αρκούσε για να καταστεί γνωστό βάσει ποιων στοιχείων το εν λόγω θεσμικό όργανο επέβαλε περιοριστικά μέτρα στον προσφεύγοντα, πρέπει να διακρίνεται από την εξέταση του βασίμου της αιτιολογίας, που συνίσταται, ενδεχομένως, στον έλεγχο αν τα στοιχεία που επικαλέσθηκε το Συμβούλιο έχουν αποδειχθεί και αν είναι ικανά να δικαιολογήσουν τη λήψη αυτών των μέτρων (απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, προμνησθείσα, σκέψη 61).
- 75 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος ακυρώσεως που αφορά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ως αβάσιμος.
- Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, αφορώντος πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως
- 76 Κατά τον προσφεύγοντα, η αιτιολογία την οποία εξέθεσε το Συμβούλιο σε σχέση με την ιδιότητά του ως αξιωματικού της διευθύνσεως γενικών πληροφοριών είναι εσφαλμένη επί της ουσίας, διότι αυτός ουδέποτε ανήκε στις συριακές υπηρεσίες ασφαλείας ή γενικών πληροφοριών.
- 77 Το Συμβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος.
- 78 Κατά το Συμβούλιο, η διεύθυνση γενικών πληροφοριών του συριακού στρατού αποτελεί ένα από τα πλέον αναμειγμένα στην τρέχουσα πολιτική καταστολής συριακά κρατικά όργανα. Δεδομένου ότι τα έγγραφα τα οποία προσκόμισε ο προσφεύγων προέρχονται από τις τότε εμπλεκόμενες στην καταστολή συριακές στρατιωτικές αρχές, το Συμβούλιο αμφισβητεί την αμεροληψία τους, την αξιοπιστία τους και την αποδεικτική τους δύναμη.
- 79 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι η συλλογή πληροφοριών για έναν αξιωματικό του στρατού, μέλος των υπηρεσιών πληροφοριών, ως προς τα καθήκοντα του οποίου είθισται να τηρείται διακριτικότητα και εμπιστευτικότητα, είναι περίπλοκη, αλλά ότι το γεγονός αυτό δεν αναιρεί τα στοιχεία της αιτιολογίας τα οποία συνέλεξε.

- 80 Κατ' αρχάς, υπογραμμίζεται ότι το Συμβούλιο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς τα στοιχεία που πρέπει να λάβει υπόψη προκειμένου να επιβάλει μέτρα χρηματοοικονομικών κυρώσεων στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και της πολιτικής ασφαλείας. Δεδομένου ότι ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί, ειδικότερα, να υποκαταστήσει το Συμβούλιο όσον αφορά την εκτίμηση των αποδείξεων, γεγονότων και περιστάσεων που δικαιολογούν τη λήψη τέτοιων μέτρων, ο έλεγχος που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τη νομιμότητα αποφάσεων δεσμεύσεως κεφαλαίων και οικονομικών πόρων πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της τηρήσεως των διαδικαστικών κανόνων και των κανόνων περί αιτιολογίας, της ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών, καθώς και της απουσίας πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και καταχρήσεως εξουσίας. Ο περιορισμένος αυτός έλεγχος εφαρμόζεται, ιδίως, για την εκτίμηση των λόγων σκοπιμότητας επί των οποίων στηρίζονται τέτοιες αποφάσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 159).
- 81 Ο προσφεύγων υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι ασκούσε καθήκοντα ως αξιωματικός της διευθύνσεως γενικών πληροφοριών. Συναφώς, προσκομίζει ένα έγγραφο του γενικού επιτελείου των συριακών ενόπλων δυνάμεων το οποίο περιγράφει τα διάφορα καθήκοντα τα οποία άσκησε στον στρατό και το οποίο βεβαιώνει, ιδίως, ότι, «μέχρι σήμερα δεν έχει υπηρετήσει σε καμία θέση σχετική με την ασφάλεια κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του στον στρατό».
- 82 Το εν λόγω έγγραφο, με ημερομηνία 11 Ιουλίου 2011, φέρει την υπογραφή ενός «Major General» του συριακού στρατού, διευθυντή της διοικήσεως των αξιωματικών. Η στρατιωτική σταδιοδρομία του προσφεύγοντος περιγράφεται στο έγγραφο αυτό από την 1η Δεκεμβρίου 1995. Από το έγγραφο αυτό προκύπτει ότι ο προσφεύγων υπηρέτησε 16 έτη στον συριακό στρατό. Υπογραμμίζεται ότι, το 2006, διορίστηκε «Commander of the Of Confidentiality» (διοικητής αρμόδιος για την εμπιστευτικότητα). Προήχθη το 2008 στον βαθμό του αντισυνταγματάρχη και διορίστηκε «Chief of Staff Battalion» (αρχηγός του τάγματος προσωπικού) στις 30 Μαΐου 2011, διαρκούσης της καταστολής εις βάρος του αμάχου πληθυσμού από τον συριακό στρατό, ένα μήνα μετά την έκδοση της αποφάσεως 2011/273.
- 83 Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατόπιν των ερωτήσεων που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος δεν κατόρθωσε να αντικρούσει την άποψη ότι, αφού υπήρξε αξιωματικός του συριακού στρατού, γεγονός το οποίο δεν αρνείται ο προσφεύγων, ο τελευταίος μπορούσε να θεωρηθεί ως συνδεδεμένος προς το καθεστώς.
- 84 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, καθώς και του γεγονότος ότι το εν λόγω έγγραφο προέρχεται από τον συριακό στρατό, στον οποίο αποδίδονται άμεσα ευθύνες με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, λόγω του ρόλου του στην καταστολή εις βάρος του αμάχου συριακού πληθυσμού, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο βάσει του οποίου θα μπορούσε να κριθεί ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 85 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, αφορώντος παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής

- 86 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τα ληφθέντα εις βάρος του περιοριστικά μέτρα δεν είναι ανάλογα προς τους επιδιωκόμενους από το Συμβούλιο σκοπούς, οι οποίοι συνίστανται στην επιβολή κυρώσεων λόγω της βίαιης καταστολής εις βάρος του συριακού αμάχου πληθυσμού. Πλην των λόγων που αφορούν το επάγγελμά του και τους οικογενειακούς δεσμούς του, το Συμβούλιο δεν προέβαλε κανένα στοιχείο προς στήριξη του επιχειρήματός του ότι ο προσφεύγων μετέσχε στην καταστολή των διαδηλώσεων στη Συρία. Εξάλλου, καμία δίωξη δεν ασκήθηκε εναντίον του.

- 87 Κατά τον προσφεύγοντα, τα περιοριστικά μέτρα που συνίστανται στη δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων προσβάλλουν το δικαίωμα ιδιοκτησίας. Τα μέτρα αυτά απαγορεύουν επίσης τη διενέργεια πράξεων εκτελέσεως συμβάσεων που έχουν συναφθεί πριν από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως που θεσπίζει τα εν λόγω μέτρα. Συνεπώς, τα μέτρα αυτά είναι δυσανάλογα, διότι ο προσφεύγων βρίσκεται σε αδυναμία να διαθέσει κεφάλαια που του ανήκουν και να ασκήσει τις εξουσίες που απορρέουν από το δικαίωμα ιδιοκτησίας.
- 88 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τα ληφθέντα εις βάρος του μέτρα έχουν δυσανάλογες επιπτώσεις στην ιδιωτική και οικογενειακή του ζωή, ικανές να δικαιολογήσουν την ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Μεταξύ άλλων, δεν μπορεί πλέον να διατηρήσει το βιοτικό επίπεδο της οικογενείας του ούτε να τύχει της αναγκαίας περιθάλψεως εντός ενός από τα κράτη μέλη της Ένωσης.
- 89 Το Συμβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος.
- 90 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της εξωτερικής πολιτικής την οποία ακολουθεί η Ένωση έναντι της Συρίας, εν προκειμένω της διασφάλισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε μια κατάσταση ένοπλης καταστολής ενός κινήματος ειρηνικών διαδηλώσεων του αμάχου πληθυσμού, τα ληφθέντα περιοριστικά μέτρα είναι κατάλληλα και αναγκαία.
- 91 Κατά το Συμβούλιο, ένα μέτρο δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων, όπως το επίμαχο εν προκειμένω, συνιστά συντηρητικό μέτρο το οποίο δεν είναι δυνατόν, ως εκ τούτου, να εξομοιωθεί με κατάσχεση των οικείων περιουσιακών στοιχείων.
- 92 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι το δικαίωμα ιδιοκτησίας δεν αποτελεί απόλυτο δικαίωμα, αλλά δικαίωμα η άσκηση του οποίου είναι δυνατό να υποβληθεί σε περιορισμούς δικαιολογούμενους από το κοινό συμφέρον, σύμφωνα με τη νομολογία. Εκτιμά ότι όχι μόνον είχε δικαίωμα να επιβάλει περιορισμούς στο δικαίωμα ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος, αλλά και ότι αυτοί αποτελούσαν κατάλληλα μέτρα υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού.
- 93 Όσον αφορά το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να διαθέσει ελεύθερα τα κεφάλαια που του ανήκουν, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η απόφαση 2011/273 προβλέπει τη δυνατότητα να επιτραπούν ορισμένες παρεκκλίσεις. Διευκρινίζει επίσης ότι η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων έχει εφαρμογή μόνον στα ευρισκόμενα εντός της Ένωσης κεφάλαια του προσφεύγοντος.
- 94 Όσον αφορά τον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι σκοπός των ληφθέντων περιοριστικών μέτρων είναι η άσκηση πίεσεως στα πρόσωπα εις βάρος των οποίων λαμβάνονται, προκειμένου να προστατευθούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι τα μέτρα αυτά έχουν επίπτωση στο βιοτικό επίπεδο του προσφεύγοντος είναι, συνεπώς, λογικό υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου αποτελέσματος και, συνεπώς, δεν συνιστά λυσιτελές επιχείρημα.
- 95 Τέλος, κατά το Συμβούλιο, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις προβλέπουν ρητώς τη δυνατότητα να επιτραπούν παρεκκλίσεις, προκειμένου να ληφθούν υπόψη στοιχειώδεις και θεμελιώδεις ανάγκες των θιγομένων. Οι ιατρικοί λόγοι τους οποίους επικαλέσθηκε ο προσφεύγων είναι δυνατό να εμπίπτουν στην κατηγορία αυτή, ως επείγοντες ανθρωπιστικοί λόγοι, και συνεπώς εναπόκειται στον προσφεύγοντα να υποβάλει σχετικό αίτημα, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στις επίμαχες αποφάσεις. Η εφαρμογή των διατάξεων αυτών εναπόκειται στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών.
- 96 Το δικαίωμα ιδιοκτησίας περιλαμβάνεται μεταξύ των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης και θεσπίζεται στο άρθρο 17 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Όσον αφορά το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, το άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αναγνωρίζει το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ή οικογενειακής ζωής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 2012, C-356/11 και C-357/11, Ο και S, σκέψη 76).

- 97 Κατά πάγια νομολογία, τα θεμελιώδη αυτά δικαιώματα δεν τυγχάνουν απόλυτης προστασίας στο δίκαιο της Ένωσης, αλλά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε συνάρτηση με τη λειτουργία τους εντός της κοινωνίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi, σκέψη 355). Κατά συνέπεια, μπορούν να επιβληθούν περιορισμοί στην άσκηση των δικαιωμάτων αυτών, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί εξυπηρετούν πράγματι επιδιωκόμενους από την Ένωση σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν συνιστούν, υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση δυναμένη να θίξει την ίδια την ουσία των διασφαλιζόμενων κατ' αυτόν τον τρόπο δικαιωμάτων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιουλίου 1996, C-84/95, Bosphorus, Συλλογή 1996, σ. I-3953, σκέψη 21, απόφαση Kadi, σκέψη 355, και αποφάσεις Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψεις 89, 113 και 114, και Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 121).
- 98 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η αρχή της αναλογικότητας, που περιλαμβάνεται μεταξύ των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, απαιτεί να είναι τα προβλεπόμενα από διάταξη του δικαίου της Ένωσης μέσα πρόσφορα για την υλοποίηση του επιδιωκόμενου από την οικεία διάταξη σκοπού και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Μαΐου 2011, C-176/09, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. I-3727, σκέψη 61, της 13ης Μαρτίου 2012, C-380/09 P, Melli Bank κατά Συμβουλίου, σκέψη 52, και Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 122).
- 99 Εν προκειμένω, η επιβληθείσα με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων συνιστά συντηρητικό μέτρο το οποίο δεν θεωρείται ότι στερεί από τα θιγόμενα πρόσωπα την ιδιοκτησία τους ή το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi, σκέψη 358). Πάντως, τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα συνεπάγονται αναμφισβήτητα περιορισμό της ασκήσεως του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και θίγουν την ιδιωτική ζωή του προσφεύγοντος (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 120).
- 100 Όσον αφορά τον κατάλληλο χαρακτήρα των επιμάχων μέτρων υπό το πρίσμα ενός σκοπού γενικού συμφέροντος τόσο θεμελιώδους για την διεθνή κοινότητα όσο η προστασία του αμάχου πληθυσμού, η δέσμευση κεφαλαίων, χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων και άλλων οικονομικών πόρων, καθώς και η απαγόρευση εισόδου στην επικράτεια της Ένωσης των προσώπων που έχουν αναγνωρισθεί ως εμπλεκόμενα στην υποστήριξη του συριακού καθεστώτος δεν είναι δυνατό να θεωρηθούν, αφ' εαυτών, ως ακατάλληλες (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi, σκέψη 363, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 115, και Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 123).
- 101 Όσον αφορά την αναγκαίο χαρακτήρα των επιμάχων μέτρων, διαπιστώνεται ότι εναλλακτικά και λιγότερο επαχθή μέτρα, όπως ένα σύστημα προηγούμενης άδειας ή μια υποχρέωση εκ των υστέρων δικαιολογήσεως της χρήσεως των καταβληθέντων κεφαλαίων, δεν θα καθιστούσε δυνατή την εξίσου αποτελεσματική επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, δηλαδή της ασκήσεως πίεσεως στους υποστηρικτές του συριακού καθεστώτος που διώκει τον άμαχο πληθυσμό, ιδίως λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας καταστρατηγήσεως των επιβληθέντων περιορισμών (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 125).
- 102 Επιπλέον, είναι αναγκαίο να υπομνησθεί ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως 2011/273 και το άρθρο 25, παράγραφοι 3 έως 11, της αποφάσεως 2012/739, προβλέπουν τη δυνατότητα, αφενός, να επιτρέπεται η χρήση των δεσμευμένων κεφαλαίων για την κάλυψη βασικών αναγκών ή την εκπλήρωση ορισμένων υποχρεώσεων και, αφετέρου, να χορηγούνται συγκεκριμένες άδειες για την αποδέσμευση κεφαλαίων, άλλων χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις Kadi, σκέψη 364, και Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 127).

- 103 Ειδικότερα, το άρθρο 4, παράγραφοι 5 και 6, της αποφάσεως 2011/273, τα άρθρα 7, 9, 14, 15 και το άρθρο 25, παράγραφοι 5 και 7, στοιχείο β', της αποφάσεως 2012/739 ρυθμίζουν το ζήτημα της εκπληρώσεως συμβάσεων και της εξοφλήσεως οφειλών από συμβάσεις που συνήφθησαν πριν την εγγραφή του προσφεύγοντος στον επίμαχο κατάλογο και επιτρέπουν τις πληρωμές αυτές υπό προϋποθέσεις.
- 104 Όσον αφορά την ιατρική περίθαλψη την οποία επικαλείται ο προσφεύγων, κατά το άρθρο 3, παράγραφοι 6 έως 8, και το άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', της αποφάσεως 2011/273, καθώς και το άρθρο 24, παράγραφος 6, και το άρθρο 25, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της αποφάσεως 2012/739, η αρμόδια αρχή κράτους μέλους μπορεί να επιτρέψει την είσοδο στο έδαφός του και τη χρήση δεσμευμένων κεφαλαίων για ιατρικούς και ανθρωπιστικούς σκοπούς.
- 105 Τέλος, η διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στο παράρτημα των προσβαλλομένων αποφάσεων δεν μπορεί να χαρακτηριστεί δυσανάλογη λόγω του φερομένου ως εν δυνάμει απεριόριστου χαρακτήρα της. Συγκεκριμένα, η διατήρηση αυτή αποτελεί το αντικείμενο περιοδικής επανεξετάσεως ώστε να διασφαλίζεται ότι θα διαγράφονται τα πρόσωπα και οι οντότητες που δεν πληρούν πλέον τα κριτήρια για να περιλαμβάνονται στον επίδικο κατάλογο (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Kadı, σκέψη 365, και Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, προμνησθείσα, σκέψη 129).
- 106 Εντεύθεν συνάγεται ότι, δεδομένης της πρωταρχικής σημασίας της προστασίας του αμάχου πληθυσμού στη Συρία και των παρεκκλίσεων που προβλέπουν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, οι περιορισμοί του δικαιώματος ιδιοκτησίας και του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής του προσφεύγοντος τους οποίους συνεπάγονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν είναι δυσανάλογοι.
- 107 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί και, ως εκ τούτου, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 108 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του και να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.
- 109 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Συνεπώς, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Ο Eyad Makhlouf φέρει τα δικαστικά έξοδά του και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**
- 3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Kanninen

Soldevila Fragoso

Berardis

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Σεπτεμβρίου 2013.

(υπογραφές)